

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Ž. T.**, zast. JUDr. Jirím Frajtem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 177, Valašské Klobouky, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2014, č. j. 41 Ad 60/2011 - 101,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2014, č. j. 41 Ad 60/2011 - 101, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 8. 2011, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 8. 2011, č. j. X, **je** žalovaná **povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9.196 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Frajta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 4. 8. 2011, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalované jako správního orgánu prvního stupně (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 8. 2010, č. j. X, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl od 14. 4. 2000 podle § 56 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zvýšen plný invalidní důchod zemřelého manžela žalobkyně Z. T. (narozeného dne X a zemřelého dne X) tak, že činí 8.812 Kč měsíčně; od prosince 2000 podle nařízení vlády č. 353/2000 Sb. náleží plný invalidní důchod ve výši 9.188 Kč měsíčně, od prosince 2001 podle nařízení vlády č. 345/2001 Sb. náleží plný invalidní důchod ve výši 9.819 Kč měsíčně. V nyní

projednávané věci jedná žalobkyně jako právní nástupkyně svého zemřelého manžela, přičemž do řízení vstoupila po jeho smrti v souladu s § 63 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2011, č. j. 41 Ad 15/2011 - 20, kterým bylo zrušeno její původní rozhodnutí o námitkách žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 12. 2010, č. j. X, jakož i na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2010, č. j. 34 Cad 26/2009 - 25, a ze dne 5. 5. 2008, č. j. 33 Cad 168/2007 - 24, které byly rozhodnutím správního orgánu prvního stupně provedeny. Ohledně námitek týkajících se zahrnutí mzdových nároků zemřelého manžela žalobkyně ve výši 126 156 Kč do vyměřovacího základu pojistného žalovaná vyčíslila, že v souladu se závěry rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 6. 9. 1994, č. j. 10 C 509/93 - 19, byly započteny hrubá mzda za měsíce duben až červen 1993 ve výši 110.940 Kč a náhrada dovolené ve výši 22.470 Kč, jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění; cestovní náklady ve výši 43.618 Kč ze zákona započítat nelze. Ohledně částky 352.581 Kč žalovaná uvedla, že tato není započitatelná do vyměřovacího základu, neboť rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, byla tato přiznána nikoli jako pracovníprávní nárok (příjem v souvislosti se zaměstnáním), nýbrž jako provize obchodního zástupce za sjednané kontrakty, která příslušela vedle sjednaného platu. Ohledně částky 110.272 Kč, která má údajně představovat mzdu za leden až březen 1993, pak žalovaná konstatovala, že se jedná toliko o vlastní výpočet žalobkyně, přičemž tato částka není zahrnuta v žádném evidenčním listě důchodového pojištění, jakož ani v žádném ze soudních rozhodnutí, které byly v této věci vydány, a nemohla tak být zhodnocena.

Proti rozhodnutí žalované se žalobkyně bránila žalobou ze dne 10. 10. 2011, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a současně uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Namítala, že dávkový spis není veden v souladu s požadavky § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zejména z něj pro neúplnost podkladových materiálů nelze zjistit potřebné údaje; soudy opakovaně konstatovaly, že v něm není založen kompletní rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000. Žalobkyně je přesvědčena, že v případě částky 352.581 Kč se jednalo o nárok pracovníprávní, což vyplývá již z toho, že rozsudek ze dne 16. 2. 2000 byl vydán senátem okresního soudu (nikoli samosoudcem); provize byla součástí plnění pracovních povinností, tedy v podstatě pohyblivou složkou mzdy. Dopis Okresní správy sociálního zabezpečení ve Zlíně ze dne 19. 8. 1997 pojednává o dodatečném odvedení pojistného a vyhotovení evidenčního listu důchodového pojištění. Částka 110.272 Kč potom představuje mzdu zemřelého manžela žalobkyně za měsíce leden až březen 1993, která byla řádně zaměstnavatelem vyplacena, a nestala se proto předmětem řízení u Okresního soudu ve Zlíně, vedeného pod sp. zn. 10 C 509/93; i pokud tato částka není zahrnuta v evidenčních listech důchodového pojištění, je nepochybná z pracovní smlouvy ze dne 31. 8. 1992, ve znění dodatku ze dne 7. 1. 1993, jakož i výplatních pásek založených ve spise okresního soudu, a dále z vyúčtování za leden až březen 1993 ze dne 27. 4. 1993.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne ze dne 14. 3. 2012, č. j. 41 Ad 60/2011 - 29, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 Ads 64/2012 - 23, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud právním názorem, že se má vypořádat s rozporu mezi údaji uvedenými v evidenčním listě důchodového pojištění ze dne 18. 7. 1994 a skutečnou výší mzdy zemřelého manžela žalobkyně, dosažené u zaměstnavatele COWITRA a.s.

pokračování

za měsíce leden až březen 1993. Za tímto účelem si měl zejména opatřit spis Okresního soudu ve Zlíně vedený pod sp. zn. 10 C 509/93 a v případě potřeby provést další dokazování ohledně částky 110.272 Kč, která má představovat dosud nezapočtenou mzdu do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu zemřelého manžela žalobkyně.

Podáním ze dne 3. 10. 2013 žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěry učiněnými Nejvyšším správním soudem obsažených v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4 Ads 64/2012 - 23, (ve vztahu k nároku přiznanému dosud nepravomocným rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/1998 - 234), přičemž poukazovala na to, že Nejvyšší správní soud přehlédl, že na základě seznamu přihlášek lze pro zjištěnou pohledávku, kterou úpadce výslovně nepopřel, po zrušení konkursu vést výkon rozhodnutí na úpadcovu jmění, přičemž manželova pohledávka vůči úpadci nebyla popřena a byla správcem konkursní podstaty uznána a zapsána do seznamu přihlášených pohledávek.

Krajský soud v Brně, vycházející z pokynů Nejvyššího správního soudu vyslovených ve výše uvedeném rozsudku, se již tímto nárokem žalobkyně nezabýval, neboť Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: „*stěžovatelka nijak nezpochybnuje závěr krajského soudu, že rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, dosud nenabyl právní moci. Nad rámec potřebného odůvodnění nicméně Nejvyšší správní soud konstatuje, že se se závěrem krajského soudu ohledně právní moci rozsudku ze dne 16. 2. 2000 ztotožňuje. Pokud byl rozhodnutím Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 14. 3. 2000, č. j. 45 K 55/99 - 102, na majetek bývalého zaměstnavatele prohlášen konkurs, přičemž k vydání tohoto rozhodnutí došlo sice po vydání, ale ještě před rozepsáním písemného vyhotovení rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, bylo řízení podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona o konkursu a vyrovnání ze zákona přerušeno. Po dobu přerušování se nekonají jednání a nebesí lhůty podle zákona (§ 111 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Soud proto není oprávněn činit ani jiné úkony směřující k pravomocnému rozhodnutí věci, mj. ani doručovat rozhodnutí vydaná před přerušением řízení. Ze spisu Okresního soudu ve Zlíně vedeného pod sp. zn. 10 C 82/98 se pak podává, že řízení ve věci bylo přerušeno i ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované a jeho přerušování trvá doposud, neboť konkursní řízení dosud nebylo skončeno. Okresní soud ve Zlíně mimoto usnesením ze dne 10. 10. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 256, zamítl návrh správkyně konkursní podstaty bývalého zaměstnavatele zemřelého manžela stěžovatelky jako úpadce na pokračování v řízení; usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2001, sp. zn. 13 Co 749/2000, bylo usnesení Okresního soudu ve Zlíně ze dne 10. 10. 2000 potvrzeno. Stěžovatelka brojí toliko proti závěru krajského soudu, že částka 352 581 Kč, přiznaná zemřelému manželovi stěžovatelky rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, z titulu jeho pracovněprávního vztahu (jako součást jeho mzdových nároků), dosud nebyla (a nemohla být) vyplacena, resp. zúčtována, neboť rozsudek okresního soudu dosud nenabyl právní moci. Tuto částku tak podle krajského soudu prozatím nelze v intencích § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., započítat do vyměřovacího základu pojistného, a nemohla se proto odrazit ani ve výši plného invalidního důchodu zemřelého manžela stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka svoji námitku žádným způsobem nekonkretizuje, lze pouze dovozovat, že je patrně přesvědčena – a v tom rovněž spatřuje protiústavnost § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., že částka přiznaná okresním soudem by měla být započtena do vyměřovacího základu pojistného jejího zemřelého manžela bez ohledu na to, že tento rozsudek dosud nenabyl právní moci, a dosud proto rovněž nedošlo k zúčtování mzdových nároků, které byly zemřelému manželovi stěžovatelky rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně přiznány. Takovému výkladu zákona nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Rozhodnutí soudu se totiž teprve nabytím právní moci stává závazným, konečným a nezměnitelným. Do doby, než rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, kterým byla bývalému zaměstnavateli uložena povinnost vyplatit zemřelému manželovi stěžovatelky částku 352 081 Kč, nabude právní moci, nelze na tento rozsudek vůbec nablížet jako na závazné (a tím méně vykonatelné) soudní rozhodnutí. Takový závěr je přitom o to více zřejmý za situace, kdy nabytí právní moci není na překážku suspenzivní (odkladný) účinek odvolání některého z účastníků řízení, nýbrž kdy účastníci neměli vůbec možnost odvolání podat, neboť k přerušování řízení v důsledku prohlášení konkursu došlo ještě před tím, než jim bylo doručeno písemné vyhotovení rozsudku. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit, že konkurs na majetek bývalého*

zaměstnavatele zemřelého manžela stěžovatelky ZPS – SM, a.s. (nyní ZPS - SM, a.s. - v likvidaci) byl prohlášen rozhodnutím Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 14. 3. 2000, č. j. 45 K 55/99 – 102, přičemž konkursní řízení nebylo do vydání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2011 skončeno (a trvá doposud). Stejně tak nelze právní posouzení věci odvodit od skutečnosti, že k přerušení řízení došlo v okamžiku, kdy již bylo zřejmé, jak hodlá soud o věci rozhodnout – již došlo k vyhlášení rozhodnutí, toto však v důsledku prohlášení konkursu nemoblo nabýt právní moci.“

K další řešené otázce, tj. zápočtu částky 110.282 Kč jakožto mzdového nároku manžela žalobkyně u společnosti COWITRA a.s. v období měsíců ledna až března 1993, provedl krajský soud další dokazování, řídě se pokyny Nejvyššího správního soudu. V průběhu jednání nařízeného na den 30. 10. 2013 krajský soud vyslechl Mgr. Marka Freunda, správce konkurzní podstaty, který uvedl, že si na jména Z. T. ani Ž. T. nepamatuje. Konkurs na společnost byl prohlášen v roce 1999, kdy byl správcem konkurzní podstaty JUDr. Ševčík. Uvedl, že k výdělkům Ž. T. ve vymezeném období se nemůže vyjádřit, žádné doklady v tomto směru neviděl a nemohl by se k nim vyjádřit ani JUDr. Ševčík, neboť ani on žádné podklady nedostal. Dle jeho informací předseda představenstva Roman Vaškůj předchozímu správci konkurzní podstaty sdělil, že všechny doklady shořely.

Při jednání konaném dne 11. 12. 2013 krajský soud vyslechl žalobkyni, která uvedla, že její manžel dostával ve společnosti COWITRA a.s. dohodnuté finanční prostředky řádně pouze do konce března 1993, přičemž jejich výše činila měsíčně 8000 Kč brutto a 1000 USD. Mzda v českých korunách byla poukazována po provedených srážkách na její spořicí účet, přičemž v této sumě byly i přídatky na dceru. Výpisy ze spořicího účtu z roku 1993 nemá. Mzda v dolarech byla manželovi předávána v sídle společnosti COWITRA, přičemž se žalobkyně domnívala, že peníze předával pan N. Veškerou dohodnutou mzdu za měsíce leden až březen 1993 manžel dostal, v opačném případě by se o peníze soudil, mzdu nedostal za měsíce duben až červen 1993, proto byla podána žaloba k soudu. Žalobkyně vysvětlila, že byla u společnosti COWITRA zaměstnána v inkriminovaném období taktéž a že měla dohodnout mzdu v českých korunách i v dolarech, avšak měla nižší mzdu než manžel. V dubnu 1993 přijela do České republiky, aby vyzvedla potřebné materiály a aby dojednala příslušné platby, protože s penězi začaly být problémy. Vyúčtování předložila Ing. P. R.

Svědék Ing. P. R. k věci uvedl, že u společnosti COWITRA pracoval v letech 1992 - 1993 jako ekonomický ředitel, přičemž potkával i žalobkyni, avšak nevzpomíná si, jestli se osobně potkal s manželem žalobkyně. Nevyloučil, že by v těchto letech mzda některým pracovníkům mohla být vyplácena zčásti v českých korunách a zčásti v cizí měně. Nevyloučil ani, že v roce 1993 mohli mít žalobkyně a její manžel potíže s vyplacením mzdy, neboť v té době se společnost dostala do finančních obtíží. K předloženému vyúčtování za leden - březen 1993 s datem 27. 4. 1993 svědek uvedl, že pod tímto vyúčtováním je jeho podpis a že písemné údaje jsou psány jeho rukou, avšak blíže si k tomu s odstupem času ničeho nepamatuje, tudíž neví, zda platy byly vyplaceny či nikoli. K evidenčnímu listu důchodového pojištění manžela žalobkyně konstatoval, že nedokáže poznat, zda podpis na něm náleží některé z účetní. Podklady pro vytváření evidenčních listů určitě existovaly, avšak svědek slyšel, že se tyto podklady buď ztratily, nebo shořely.

Krajský soud v Brně rozsudkem 19. 2. 2014, č. j. 41 Ad 60/2011 - 101, žalobu jako nedůvodnou zamítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů vyplacených jako svědecké. Soud zevrubně rekapituloval průběh správního řízení a soudního řízení. Ve vztahu k námitce žalobkyně, ve které požadovala započíst částku 352.581 Kč, odkázal na závěr Nejvyššího správního soudu, který se ztotožnil se závěrem krajského soudu obsaženým v jeho předchozím rozsudku, že toto

pokračování

již nepřichází v úvahu, přičemž krajský soud zcela odkázal na výše uvedený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

Ohledně částky 110.282 Kč krajský soud provedl další dokazování, jak požadoval Nejvyšší správní soud. Ze spisu Okresního soudu ve Zlíně, sp. zn. 10C 509/93, zjistil, že v tomto spise se již žádné listinné důkazy nenachází, a to ať už jde o výplatní pásky Z. T. za měsíce březen až červen 1993, či výpisy z účtu žalobkyně. Z rozsudku okresního soudu pouze vyplývá, že mzda byla v českých korunách zasílána na účet žalobkyně ve výši 6.445 Kč. Z toho vzal krajský soud za prokázané, že v měsíci březnu 2013 byla Z. T. vyplacena mzda v českých korunách, jež představovala brutto částku 8.000 Kč a byly z ní provedeny i patřičné srážky. Soud s ohledem na tuto skutečnost (předloženou výplatní pásku za měsíc březen 1993 v řízení před Okresním soudem ve Zlíně) dospěl k závěru, že i v lednu a únoru 1993 byla manželovi žalobkyně vyplácena mzda v českých korunách. Tomu odpovídá i evidenční list důchodového zabezpečení vystavený společností COWITRA a. s., podle kterého manžel žalobkyně odpracoval u této společnosti v roce 1993 celkem 181 dnů s hrubým výdělkem 55.179 Kč. Jiná situace nastává ve vztahu k částce 1.000 USD za měsíce leden až březen 1993. Žalobkyně k této částce uváděla, že nebyla zasílána na žádný účet, ale byla vyplácena jejímu manželovi v objektu sídla společnosti COWITRA a. s. Z toho, co žalobkyně u jednání soudu dne 11. 12. 2013 uvedla, vyplývá, že se muselo jednat o určitou provizi, kterou dostával její manžel, z níž se ale neprováděly žádné zákonné odvody. Pokud za každý měsíc od ledna do března 1993 byla manželovi žalobkyně vyplácena částka 1.000 USD, nebyly z této částky prováděny žádné odvody, jak požaduje § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., podle kterého je pro určení vyměřovacího základu pojistného klíčové stanovení příjmů, které byly zaměstnavatelem zúčtovány, nelze tedy vycházet z příjmů, které nebyly zúčtovány. Z výpovědi žalobkyně však soudu bez jakýchkoli pochyb plyne, že tyto částky nebyly zúčtovány, protože její manžel měl dostávat celých 1.000 USD měsíčně. Soud sice připustil, že tyto částky mohly být manželovi žalobkyně vyplaceny, nicméně nebyly zaměstnavatelem zúčtovány a nebyly z nich odvedeny příslušné platby. Proto je právem nemohla žalovaná zahrnout do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2014, č. j. 41 Ad 60/2011 – 101, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 1. 4. 2014, v níž uvedla, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka polemizovala se závěrem, že nelze do vyměřovacího základu započíst částku ve výši 352.581 Kč na základě rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/1998 - 234, přičemž krajský soud rozsudkem ze dne 14. 3. 2012 uznal, že se jedná o pracovní právní nárok jejího zemřelého manžela z titulu zaměstnání ve společnosti ZPS - SM a. s. v likvidaci, avšak nesprávně dospěl k závěru, že rozsudek není pravomocný, na což stěžovatelka nepovažovala za nutné v předchozí kasační stížnosti reagovat, avšak Nejvyšší správní soud tento nesprávný názor potvrdil a rozvinul. Opomenul však příslušná ustanovení zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Na tento nesprávný závěr stěžovatelka upozornila ve svém podání ze dne 3. 10. 2013, avšak krajský soud na tuto argumentaci nijak nereagoval. Zdůraznila, že manželova pohledávka vůči úpadci nebyla úpadcem popřena, správkní konkursní podstaty byla naopak uznána a byla proto zapsána do seznamu přihlášených pohledávek, který představuje vykonatelný exekuční titul. Není proto nutné, aby tento rozsudek okresního soudu nabyl právní moci. Stěžovatelka proto neshledala jakýkoli důvod pro to, aby částka 352.081 Kč nebyla započítána do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu.

Dále stěžovatelka setrvala na své stanovisku, že částka 110.272 Kč představuje mzdu jejího zemřelého manžela za měsíce leden až březen 1993 u společnosti COWITRA a.s. Soud po provedeném dokazování připustil, že je možné, že tyto částky byly jejímu manželovi

vyplaceny, nicméně dospěl k závěru, že nebyly zúčtovány a že z nich nebyly prováděny žádné zákonné odvody. Soud nepřipustným způsobem zpochybnil pracovní smlouvu uzavřenou dne 7. 1. 1993 mezi jejím manželem a společností COWITRA a.s. jako jeho zaměstnavatelem. Podle čl. 6 této smlouvy, která byla dříve součástí správního spisu a kterou byl proveden důkaz i v řízení vedeném pod sp. zn. 10 C 509/1993 u Okresního soudu ve Zlíně, náležela jejímu manželovi mzda 8.000 Kč a „zahraniční“ plat 1.000 USD měsíčně. Trvala na tom, že tato mzda mu byla v měsících leden až březen 1993 vyplacena; v opačném případě by tyto částky zahrnul její manžel jako nevyplacené do tehdy podané žaloby, v níž se domáhal mzdy za následující měsíce, tj. duben až červen 1993. Stěžovatelka připustila, že existuje důkazní nouze o tom, zda byly vyplacené částky zúčtovány a jaké odvody z nich byly odvedeny, avšak tyto skutečnosti nemohou jít k její tíži, neboť je její manžel nezavinil. Není jeho vinou, že předseda představenstva Roman Vaškůj, později odsouzený za majetkovou trestnou činnost, ve snaze zničit důkazy o této činnosti nechal shořet celý archiv společnosti. Poukazovala na to, že jednou byl příjem ve výši 8.000 Kč a 1.000 USD měsíčně do vyměřovacího základu žalovanou započten a podruhé nikoli, když žalovaná v rozhodnutí ze dne 20. 8. 2010 a 21. 12. 2010 hrubou mzdu za měsíce duben až červen roku 1993 včetně mzdy vyplacené v dolarech v celkové výši 110.940 Kč do vyměřovacího základu dodatečně zahrнула, přestože tato mzda fakticky vyplacena nebyla a není proto ani uvedena v evidenčním listu důchodového zabezpečení vystaveného společností COWITRA a. s. Stejná mzda za měsíce leden až březen 1993, o níž i krajský soud připustil, že byla vyplacena, však již do vyměřovacího základu započtena být nemá. Stěžovatelka opakovala, že se soudy mají věci zabývat i z pohledu judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a zohlednit, že její zemřelý manžel neobdržel spravedlivou odměnu za práci a že mu bylo odepřeno právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří nebo invaliditě.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřila.

V doplnění ze dne 13. 11. 2014 stěžovatelka setrvala na své argumentaci a poukazovala na to, že je jí dlouhodobě odepírána spravedlnost, neboť její spor trvá již 14 a půl roku.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Brně vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné právní posouzení věci Krajským soudem v Brně. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Nejdříve nutno předeslat, že k otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

pokračování

„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadený rozsudek jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla a pouze s jeho závěry nesouhlasí.

Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Brně se v odůvodnění tohoto rozsudku vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval za zákonné. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně důvodnosti žaloby. Z faktu, že krajský soud posoudil napadené rozhodnutí jako správné, ještě nevyplývá, že by bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nedostatky odůvodnění rozsudku krajského soudu týkající se zápočtu částky 352.581 Kč do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu zemřelého manžela stěžovatelky je pak možné překlenout, jak bude dále zmíněno.

K započitatelnosti příjmu manžela stěžovatelky ve výši 110.272 Kč za měsíce leden až březen 1993 u společnosti COWITRA a.s. do jeho vyměřovacího základu pro výpočet důchodu Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Z obsahu předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že ve spise jsou založeny evidenční listy důchodového pojištění zemřelého manžela stěžovatelky, z nichž žalovaná vycházela při vydání napadeného rozhodnutí a které se týkají inkriminovaného období ledna až března 1993. Z evidenčního listu důchodového pojištění ze dne 18. 7. 1994 se podává, že zemřelý manžel stěžovatelky byl v období od 1. 9. 1992 do 30. 6. 1993 nepřetržitě zaměstnán ve společnosti COWITRA a. s., přičemž za rok 1993 je zde započtena doba 181 dnů a vyčíslen hrubý výdělek 55 179 Kč. Ve správním spise je mimoto založen evidenční list důchodového pojištění ze dne 14. 12. 1995, z něhož se podává, že v období od 10. 1. 1992 do 30. 11. 1995 byl manžel stěžovatelky nepřetržitě zaměstnán u společnosti ZPS – SM, a. s. (nyní ZPS - SM, a. s. - v likvidaci; v evidenčním listě označována též nezkráceným názvem ZPS SHOE MACHINES a.s.), přičemž za rok 1993 je zde započtena doba 365 dnů a vyčíslen hrubý výdělek 298.752 Kč. Z osobního listu důchodového pojištění ze dne 27. 7. 2010 se potom podává, že hrubé výdělků manžela stěžovatelky dosažené za období roku 1993 u obou uvedených zaměstnavatelů byly zhodnoceny při stanovení výše plného invalidního důchodu zemřelého manžela stěžovatelky. Z téhož osobního listu důchodového pojištění, jakož i z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované se pak podává, že v souladu se závěry rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 6. 9. 1994, č. j. 10 C 509/93 - 19, byla při stanovení výše plného invalidního důchodu dodatečně zhodnocena hrubá mzda dosažená u zaměstnavatele COWITRA a.s. za měsíce duben až červen 1993 ve výši 110.940 Kč a náhrada za 15 dní dovolené ve výši 22.470 Kč.

V této souvislosti lze pro přehlednost dodat, že z odůvodnění výše uvedeného rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, lze zjistit, že důvodem pro kumulaci zaměstnání u dvou zaměstnavatelů v témže období (COWITRA a.s. a ZPS - SM, a. s.) byla skutečnost, že zemřelý manžel stěžovatelky byl činný v oblasti města Dněpropetrovsk na Ukrajině, a to za účelem zajištění kontraktů na dodávku ve Zlíně vyráběných strojů na výrobu obuvi na Ukrajinu, přičemž ukrajinské podniky v té době neměly přístup k valutám a ZPS - SM, a. s. nebyla – na rozdíl od COWITRA a. s. - schopna provádět barterové obchody.

Krajský soud ohledně započitatelnosti těchto příjmů v souladu s požadavkem Nejvyššího správního soudu rozsáhle doplnil dokazování, přičemž zjistil, že manžel stěžovatelky se domáhal u společnosti COWITRA a.s. zaplacení částky 162.217 Kč - mzdy za měsíce duben, květen a červen 1993, a za tytéž měsíce platby 3.000 USD, a dále pak poměrné části mzdy za 15 dnů dovolené ve výši 690 USD, mzdy za měsíc červen ve výši 6.445 Kč, poměrné části mzdy za 15 dní dovolené ve výši 5.218 Kč a cestovních nákladů za měsíc duben až červen ve výši 1.505,1 USD. Okresní soud ve Zlíně rozsudkem ze dne 6. 9. 1994, sp. zn. 10 C 509/1993, rozhodl tak, že žalovaná společnost je povinna zaplatit manželovi stěžovatelky částku 126.156 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku, ve zbytku byla žaloba zamítnuta. Okresní soud podle odůvodnění rozsudku zjistil následující skutkový stav: *Manžel stěžovatelky byl pracovníkem žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 31. 8. 1992, která byla změněna smlouvou ze 7. 1. 1993. Ve smlouvě ze dne 7. 1. 1993 byl dojednan hrubý měsíční příjem ve výši 8.000 Kč + zahraniční plat USD 1.000. Pracovní poměr manžela stěžovatelky u žalovaného skončil ke dni 30. 6. 1993 dohodou. Manžel stěžovatelky tvrdil, že mu za duben až červen 1993 nebyla proplacena část mzdy, a to za každý z těchto měsíců zahraniční plat 1.000 USD. Za červen 1993 pak neobdržel ani část mzdy v českých korunách. Ke dni skončení pracovního poměru pak zůstala ještě neuhrazena poměrná část dovolené za 15 dní dovolené a nebylo mu proplaceno vyúčtování výdajů za duben až červen 1993. Z výpovědi svědkyně T. bylo zjištěno, že jeho mzda v korunách byla poukazována na spořicí účet na její jméno, část platu v zahraniční měně byla předávána v hotovosti při příjezdu manžela do ČR. Z předložených výpisů z účtu vyplývá, že spoření ve výši 6.445 Kč bylo na účet poukazováno naposledy v červnu 1993, z předložených výplatních pásek pak bylo zjištěno, že částka 6.445 Kč byla čistou mzdou včetně přídatků na dítě. Po zhodnocení provedené dokazování shledal soud žalobu manžela stěžovatelky důvodnou, co do základu a částečně i co do výše. Bylo prokázáno, že za existence pracovního poměru manžela stěžovatelky nebyla žalovaným proplacena mzda částečně nebo zcela ve výše uvedených měsících, dále náhrada za dovolenou a vyúčtování nákladů. Soud však vysvětlil, že manžel stěžovatelky svůj nárok vyčíslil jako hrubou mzdu bez zohlednění daně a částek na zdravotní a sociální pojištění. Při kurzu 28,98 činí jeho celková hrubá mzda 36.980 Kč, po odpočtu záloh na zdravotní a sociální pojištění 1.665 Kč a 3.329 Kč a daně 7.800 Kč (při zohlednění nezdanitelného minima o odpočtu na dítě) zůstává čistá měsíční mzda 24.186 Kč, celkem za 3 měsíce měl manžel stěžovatelky obdržet čistou mzdu 72.558 Kč + 6.245 Kč, obdržel však pouze 18.735 Kč. Žalovaný mu tedy měl doplatit na mzdě 60.068 Kč.*

Podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ve znění ke dni přiznání invalidního důchodu manželovi stěžovatelky „Vyměřovacím základem pojištění za dobu po 31. prosinci 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona¹⁷⁾ a za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996. Do vyměřovacího základu pojištění za dobu po 31. prosinci 1995 se pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje též náhrada za ztrátu na výděleku po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání) a náhrada za ztrátu na služebním příjmu (platu) po skončení neschopnosti k službě. Jde-li o pojištění uvedeného v § 6, který platí pojistné za kalendářní rok předcházející o více než jeden rok kalendářnímu roku, ve kterém je pojistné placeno, upraví se vyměřovací základ, z něhož je toto pojistné placeno, tak, že se vynásobí koeficientem stanoveným jako podíl, v jehož čitateli je všeobecný vyměřovací základ (§ 17 odst. 2) za kalendářní rok, za který se pojistné platí, a ve jmenovateli je všeobecný vyměřovací základ za kalendářní rok, který o dva roky předchází kalendářnímu roku, ve kterém bylo pojistné

pokračování

zapláceno, vynásobený přepočítacím koeficientem (§ 17 odst. 4) pro úpravu tohoto všeobecného vyměřovacího základu. Podle ustanovení § 12 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném po 1. 1. 1993, platí, že „Hrubými výdělky před 1. lednem 1993 jsou výdělky podléhající dani ze mzdy bez odečtení této daně. Hrubými výdělky po 31. prosinci 1992 jsou příjmy započitatelné podle zvláštního zákona do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení, a to před odečtením daně z příjmů a nesnížené o pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění. Prováděcí předpis stanoví, co je hrubým výdělkem občana, jehož výdělek nepodléhá dani, které další příjmy jsou započitatelné do hrubých výdělků a v kterých případech je hrubým výdělkem pevně stanovená částka a jaká je její výše.“ Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení, ve znění do 30. 6. 1993, platí, že „Vyměřovacím základem a) zaměstnance je úbrn příjmů zúčtovaných mu organizací nebo malou organizací v souvislosti s výkonem zaměstnání, které zakládá účast na nemocenském pojištění, s výjimkou nezapočitatelných příjmů, jimiž jsou: 1. odstupné poskytované při skončení pracovního poměru a odchodné, 2. plnění věrnostní, popřípadě stabilizační povahy, 3. nábrady výdajů poskytované zaměstnancům v souvislosti s výkonem zaměstnání, 4. nábrady škody, s výjimkou nábrady za ztrátu na výdělek po skončení pracovní neschopnosti, 5. odměny vyplacené podle zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, 6. naturální požitky, s výjimkou naturální mzdy, a jiná obdobná plnění, popřípadě finanční nábrady za neodebrané naturální požitky, 7. nábrada mzdy při výkonu služby v ozbrojených silách a civilní služby, 8. stipendia poskytovaná žákům středních škol a studentům vysokých škol, 9. odměny a další finanční plnění poskytovaná žákům středních odborných učilišť, speciálních středních odborných učilišť, odborných učilišť a učilišť, 10. služné a další finanční plnění poskytovaná podle předpisů o civilní službě občanům vykonávajícím civilní službu.“

Nejvyšší správní soud po zohlednění výše uvedeného dospívá k závěru, že manžel stěžovatelky byl v prvním pololetí 1993 zaměstnán u společnosti COWITRA a. s. a společností ZPS - SM, a. s. (nyní ZPS - SM, a. s. - v likvidaci). V rámci pracovního poměru ke společnosti COWITRA měl mzdu ve výši 8.000 Kč a zřejmě též jakousi odměnu v cizí měně - konkrétně 1.000 USD. K tomuto závěru přitom dospěl i krajský soud, ovšem tento „příjem“ vyplácený v zahraniční měně, byť nelze nevěřit stěžovatelce, že byl jejím manželovi též vyplacen, není podle jeho názoru započitatelný do vyměřovacího základu, protože nebyl manželovi stěžovatelky v lednu až březnu 1993 zúčtován, resp. z něj nebyly placeny žádné zákonné odvody.

S argumentací krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje pouze zčásti, což však nic nemění na správnosti závěru krajského soudu o nemožnosti započíst do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu zemřelého manžela stěžovatelky částku 1.000 USD měsíčně v období od ledna do března 1993. Nutno přisvědčit závěru, že zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění od 1. 1. 1993 Sb., ani zákon č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení, ve znění do 30. 6. 1993, zásadně nestanoví, že podmínkou započitatelnosti příjmů je to, že za ně bylo uhrazeno odpovídající pojistné. Pojem „zúčtované příjmy“ použitý zákonem o pojistném na sociální zabezpečení v tomto směru je nutné vykládat v souladu se zákonem č. 100/1988 Sb., tak, že se jedná o tzv. „hrubou mzdu“, tedy příjem náležející zaměstnanci před odečtením daně z příjmů a nesnížené o pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění. Zúčtovaný příjem nepředstavuje mzdu, která je zaměstnanci zaměstnavatelem v dané výši fakticky vyplacena, ale mzdu před provedením příslušných srážek podle § 121 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění k 1. 1. 1993; podmínkou však je, aby takováto mzda byla zaměstnanci ve skutečnosti vyplacena a v jaké výši.

Podmínku započitatelnosti příjmů s ohledem na zaplácení pojistného stanovil až zákon č. 424/2003 Sb., jež nabyl účinnosti 1. 1. 2004, nadto i v takovém případě by platila právní úprava obsažená ve větě druhé až čtvrté § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění po 1. 1. 2004, podle kterého „podmínka zaplácení pojistného uvedená v odstavci 1 písm. a) se považuje

za splnění, i když zaměstnavatel pojistné na pojištění neodvedl, ačkoliv byl povinen toto pojistné odvést“. Otázka započitatelnosti příjmu by však přišla na pořad až za splnění předpokladu, že tento příjem byl pojištěnci - bez jakýchkoliv pochybností - skutečně jako mzda patřící do vyměřovacího základu vyplacen a v jaké výši.

V kasační stížnosti činí stěžovatelka sporným, zda krajský soud za situace, kdy se ztotožnil s jejím tvrzením, že manžel stěžovatelky pobíral též v období měsíců ledna až března 1993 od svého zaměstnavatele firmy COWITRA a.s. (krom částek 8.000 Kč měsíčně žalovanou již zúčtovaných) ještě dalších 1.000 USD, nemohly být tyto částky žalovanou uznány jako příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pro stanovení důchodu manžela stěžovatelky, neboť nebyly zaměstnavatelem zúčtovány jako takové ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb.

Nejvyšší správní soud k tomu především uvádí, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku závěr o tom, že by bylo bezpečně prokázáno proplacení uvedených částek manželu stěžovatelky, nevyjádřil. Pouze v závěru odůvodnění rozsudku shrnul, že bere za prokázané: *„že v měsících leden, únor, březen 1993 mzda stanovená v českých korunách (8.000 Kč brutto) byla Z. T. vyplacena a zaměstnavatelem zúčtována; pokud jde o částky 1000 USD za uvedené měsíce, je sice možné, že tyto částky byly zaměstnavatelem Z. T. vyplaceny, ale nebyly zaměstnavatelem zúčtovány“.* S tímto skutkovým závěrem krajského soudu o tom, že je sice možné (vysoce pravděpodobné), že krom částky zaměstnavatelem vykazované a zúčtované pobíral zřejmě její manžel ještě dalších 1.000 USD, vyplácených mu zaměstnavatelem zcela jiným způsobem než mzdu „oficiálně“ přiznanou a zaměstnavatelem zúčtovanou, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Otázkou však zůstává, zda toto samo o sobě - bez dalšího postačuje pro závěr, že takovéto tvrzení může být podkladem pro zahrnutí těchto částek do vyměřovacího základu pojištěnce. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že nikoliv.

Ve vztahu k dokazování v řízení před správním orgánem Nejvyšší správní soud předesílá, že § 38 zákona o organizaci sociálního zabezpečení upravuje jako primární důkazní prostředek sloužící k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů zejm. evidenční list důchodového pojištění, dříve evidenční list důchodového zabezpečení. Rovněž je nutné vycházet i z konkrétních pravidel pro prokazování některých dob pojištění a k prokázání výše osobního vyměřovacího základu tak, jak jsou upraveny v uvedeném zákoně o organizaci a provádění sociálního zabezpečení č. 582/1991 Sb. Tento zákon např. v § 85 odst. 5 požaduje k prokázání doby pojištění použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Při jejich absenci je pak zapotřebí aplikovat obecná pravidla pro dokazování stanovená v § 51 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož lze k provedení důkazu použít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědeckou výpověď či znalecký posudek. Současně podle § 3 správního řádu je řízení před orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění ovládáno zásadou materiální pravdy. Správní orgán je podle této zásady odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky § 2 správního řádu. Ustanovení § 12 a § 13 zákona o organizaci sociálního zabezpečení nadto svěřuje orgánům sociálního zabezpečení výrazné pravomoci nejen k získávání podkladů pro rozhodnutí od jiných subjektů, ale také k jejich hodnocení a kontrole. Podklady si správní orgán opatřuje především z údajů uvedených v evidenčních listech důchodového pojištění, a jednak na základě šetření prováděného podle § 11 zákona o organizaci sociálního zabezpečení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 81/2010 - 493, ze dne 13. 1. 2011). Právě s odkazem na § 85 odst. 5 citovaného zákona rozlišil zákonodárce důkazní standard ve vztahu k prokázání doby pojištění oproti důkaznímu

pokračování

standardu k prokázání výše osobního vyměřovacího základu. Na průkaznost výše osobního vyměřovacího základu klade judikatura Nejvyššího správního soudu vyšší nároky ve vztahu k přesnosti údajů v předkládaných listinách. Tuto potřebu dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 4 Ads 28/2013 – 22, ze dne 11. 7. 2013, kde konstatoval, že „*ani platové výměry na daň ze mzdy, další doklady o vyměření mzdy či jiné doklady o průběhu pracovního poměru (např. zápočtový list) nejsou podle uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně podrobným zdrojem informací pro dovození měsíčních příjmů pojištěnce s takovou přesností, aby bylo možné zjistit vyměřovací základ za příslušnou dobu pojištění. Tyto listiny totiž nezaznamenávají příjem za každý jednotlivý měsíc a nelze z nich vyčíst podrobnosti o průběhu pracovního poměru pojištěnce, tedy zejména zda pracoval každý měsíc, zda nečerpal neplacené volno či nemocenské či zda za něj bylo po celou dobu odváděno pojistné, případně v jaké výši.*“

Za důkazní prostředek sloužící ke spolehlivému stanovení vyměřovacího základu považoval v uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud evidenční listy důchodového zabezpečení, jejichž podkladem byly mzdové listy za jednotlivé kalendářní měsíce rozhodného období, přičemž údaje v nich uvedené postačovaly k výpočtu hrubého výdělku za příslušný kalendářní rok.

Obdobně muselo být postupováno i v projednávané věci, kdy žalovaná vycházela při stanovení vyměřovacích základů zemřelého manžela stěžovatelky též z evidenčního listu důchodového zabezpečení za měsíce leden až březen 1993, když podklady pro to, aby mohla započít i jinou částku, než zde byla evidovaná, konkrétně stěžovatelkou navrhovaných 1.000 USD měsíčně, neměla. Pro zápočet obdobného nároku manžela stěžovatelky za měsíce dubna až června 1993 – na rozdíl od období předchozího – měla podklad v rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 6. 9. 1994, č. j. 10 C 509/93 – 19, jímž bylo zaměstnavateli – firmě COWITRA a.s. – uloženo zaplatit manželku stěžovatelky částku 126.156 Kč, ve zbytku byla žaloba zamítnuta, přičemž do soudem uhrazené částky byla zahrnuta též ta část pracovní odměny, která byla vyplacena v amerických dolarech – po jejím zdanění.

Žádný listinný podklad o tom, že by firma COWITRA a.s. zaplatila jako mzdu či jiný příjem (kromě částek vyplacených v českých korunách) manželku stěžovatelky v souvislosti s jeho zaměstnáním ve výši 1.000 USD měsíčně v období měsíců ledna až března 1993 však žalované, ať již ze strany manžela stěžovatelky, samotné stěžovatelky či jejich zaměstnavatele, poskytnut nebyl. Pokud tedy podle judikatury Nejvyššího správního soudu – viz. výše citovaný rozsudek ze dne 11. 7. 2013, č. j. 4 Ads 28/2013 – 22, – nepostačoval pro možnost zápočtu určitých příjmů ani takový doklad, jako je platový výměr na daň ze mzdy či zápočtový list, neboť není dostatečně podrobným zdrojem informací pro dovození výše měsíčních příjmů pojištěnce s takovou přesností, aby bylo možné zjistit vyměřovací základ za příslušnou dobu, pak tím méně jím může být v pracovní smlouvě dojednaná odměna či snad provize ve výši 1.000 USD měsíčně a pouhé tvrzení stěžovatelky, že tato částka v měsících lednu, únoru a březnu 1993 jejímu manželovi proplacena byla předána mu osobně v hotovosti (protože jinak by se ohledně ní soudil). Ani z výpovědí před krajským soudem slyšených svědků Mgr. Marka Freunda či Ing. P. R. takový bezpečný závěr nevyplýval, když první z uvedených (správce konkurzní podstaty) uvedl, že jméno Z. T. a Ž. T. mu nic neříkají, k jejich výdělkům v období ledna až března 1993 se nemůže vyjádřit, protože v tomto směru žádné doklady nikdy neviděl, a nemohl by se k nim vyjádřit ani předchozí správce konkurzní podstaty JUDr. Ševčík, protože ani jeden z nich žádné podklady nedostal. Svědek Ing. R., který v letech 1992 – 1993 pracoval u firmy COWITRA a.s. jako ekonomický ředitel, připustil, že manžel stěžovatelky byl v uvedených letech u firmy zaměstnán a že stejně jako stěžovatelka měl v té době nějaké pracovní aktivity na Ukrajině a rovněž nevyloučil, že mzda některých pracovníků se mohla skládat ze mzdy vyplacené jak v českých korunách, tak i v cizí měně. Po nahlédnutí do evidenčních listů důchodového pojištění

(kde byly Z. T. potvrzovány příjmy jen vyplácené v českých korunách), svědek uvedl, je zde podpis některé z tehdy zaměstnaných účetních. K vyúčtování za leden až březen 1993 předloženého mu stěžovatelkou s datem 27. 4. 1993 potvrdil, že podpis na něm je jeho podpisem, k částce ručně dopsané potvrdil, že jde o jeho písmo, nevěděl však, zda platba za uvedené období byly peníze vyplácené nebo peníze, které předány nebyly, protože „když se dívá na uvedený zůstatek, matematicky mu to nesedí“. Podklady pro vytváření evidenčních listů se buďto ztratily, nebo shořely.

Z uvedených výpovědí je zřejmé, že ani tyto nemohou být dostatečným podkladem pro závěr, zda vůbec a v jaké výši (s předpokládanou a požadovanou přesností) byla manželku stěžovatelky částka údajně ve výši 1.000 USD měsíčně skutečně vyplacena a v jaké výši. Žalované tudíž nelze ničeho vytknout v tom, že za podklad pro své rozhodnutí vzala pouze evidenční důchodového pojištění vyhotovené firmou COWITRA a.s. a údaje v nich uvedené. Protože ani v průběhu přezkumného soudního řízení nevyšlo najevo nic, co by takový závěr mohlo zvrátit, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla žaloba zamítnuta, rovněž zamítnout, neboť skutkový stav jím zjištěný odpovídal obsahu spisu. Nejvyšší správní soud na základě takto zjištěného skutkového stavu pouze částečně korigoval odůvodnění právního závěru, a to způsobem výše vysvětleným.

Nejvyšší správní soud ještě dodává, že za této situace, kdy nebylo prokázáno, že by příjem či provize ve výši 3x1.000 USD za měsíce leden až březen 1993 byla manželku stěžovatelky jako částka patřící do vyměřovacího základu skutečně vyplacena a v jaké výši, bylo již nadbytečné zabývat se problematikou organizací zúčtovaných či nezúčtovaných příjmů a jejich započitatelnosti či vlivu na výši osobního vyměřovacího základu pojištěnce – manžela stěžovatelky.

S tímto závěrem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v předchozím rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 Ads 71/2014 - 29, se ztotožnil i Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3006/15, ve kterém uvedl následující skutečnosti:

„Zbýlá stížní argumentace směřovala proti nezahrnutí částky 1 000 USD za měsíce leden až březen 1993 do vyměřovacího základu. Podle setrvalé judikatury zásadně není úkolem Ústavního soudu hodnotit (a přehodnocovat) hodnocení důkazů provedené obecnými soudy [srov. náleží sp. zn. III. ÚS 23/93 ze dne 1. 2. 1994 (N 5/1 SbNU 41)]. V projednávané věci Nejvyšší správní soud podrobně reagoval na tvrzení stěžovatelky a přesvědčivě vyložil, proč se ke její verzi skutkového stavu nepřiklonil. To platí zejména pro závěry Nejvyššího správního soudu o tom, proč ze samotné pracovní smlouvy a ze skutečnosti, že manžel stěžovatelky tuto částku nežaloval, nelze bez dalšího dovodit, že manžel stěžovatelky na tuto částku vznikl nárok a že mu byla vyplacena (odst. 42 napadeného rozsudku a především str. 4 vyjádření NSS k ústavní stížnosti). Tvrzení stěžovatelky, že v řízení bylo prokázáno, že podpis jejího manžela na evidenčním listu důchodového pojištění byl podvržený, z předložených spisů neplyne. Stěžovatelka to sice tvrdila v řízení před krajským soudem (č. l. 87 spisu krajského soudu), soud však stejný závěr nečinil a, což je pro věc podstatné, rozhodl na základě toho, že stěžovatelka pro své tvrzení o výši příjmů manžela nepředložila přesvědčivé důkazy. Na tomto závěru nic nemění případná spornost podpisu evidenčního listu.“

Ústavní soud však náleženem ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3006/15, zrušil zamítavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 Ads 71/2014 - 29, kvůli nesprávnosti v něm vysloveného závěru, že otázka namítaného zápočtu částky 352 581 Kč do vyměřovacího základu zemřelého manžela stěžovatelky pro výpočet jeho důchodu již byla závazně vyřešena v předchozím rozhodnutí o kasační stížnosti a argumentace spočívající v uznání

pokračování

této pohledávky insolvenčním správcem je tak nepřípustnou novotou. K zrušení předchozího rozhodnutí o kasační stížnosti přistoupil Ústavní soud na základě těchto úvah:

12. Ze spisu krajského soudu sp. zn. 41 As 60/2011 Ústavní soud zjistil, že se stěžovatelka zápočtu této částky do vyměřovacího základu původně domáhala s tím, že jde o nárok z pracovníprávních vztahů přiznaný rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně č. j. 10 C 82/98-234, což žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení posoudila nesprávně (č. l. 2–3 spisu). Krajský soud souhlasil se stěžovatelkou, že jde o nárok z pracovníprávního vztahu a žalovaná tuto otázku skutečně posoudila nesprávně. Soud však napadené rozhodnutí nezrušil, neboť rozsudek okresního soudu, jehož se stěžovatelka dovolávala, nenabyl právní moci pro vyhlášení konkursu, spornou částku tedy nebylo možné zatím započítat (č. l. 33 spisu). V následné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že odpovídající ustanovení zákona o pojistném na sociální zabezpečení a zákona o důchodovém pojištění mají být vykládána s ohledem na jejich smysl a účel a v souladu ústavním pořádkem. Zároveň stěžovatelka uvedla, že sporný nárok byl uznán správkyní konkursní podstaty (č. l. 2 spisu 4 Ads 64/2012). Po vydání kasačního rozsudku č. j. 4 Ads 64/2012-23 stěžovatelka krajskému soudu zaslala podání, v němž uvedla (č. l. 74 spisu):

„Nepovažovala jsem za nutné tento závěr [o absenci právní moci rozsudku OS ve Zlíně č. j. 10 C 82/98-234] jakkoliv zpochybňovat, ani se s ním vypořádávat, neboť jsem předpokládala, že přinejmenším Nejvyšší správní soud zná ustanovení zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, podle něhož probíhá konkurs společnosti ZPS-SM, a. s. – v likvidaci. Zřejmě mu ale uniklo ustanovení § 45 odst. 2 zák. č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Jinak by totiž nemohl konstatovat, že na uvedený rozsudek, kterým byl úpadce zavázán vyplatit mému zemřelému manželovi částku 352 081 Kč, nelze vůbec nabízet jako na závazné a tím méně vykonatelné rozhodnutí. Manželova pohledávka vůči úpadci nebyla úpadcem popřena, správkyní konkursní podstaty byla uznána a byla zapsána do seznamu přihlášených pohledávek podle § 21 odst. 3 zák. č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání. Seznam pohledávek podle uvedeného zákonného ustanovení je tedy vykonatelným exekučním titulem. Není proto třeba, jak se mylně domnívá Nejvyšší správní soud, aby rozsudek v souladu s příslušnými ustanoveními procesních předpisů nabyl právní moci, a teprve pak se stane vykonatelným. V souladu s příslušnými procesními předpisy rozsudek ani právní moci nikdy nabyt nemůže. Lze totiž důvodně očekávat, že po schválení konečné zprávy (usnesení o schválení již bylo krajským soudem vydáno) bude konkurs zrušen a společnost ZPS-SM, a. s. – v likvidaci bude z obchodního rejstříku vymazána.“

13. Po opětovném vydání zamítavého rozsudku ze strany Krajského soudu v Brně stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že se krajský soud a před ním i Nejvyšší správní soud nesprávně nezabývaly skutečností, že sporná pohledávka byla uznána správkyní konkursní podstaty a seznam pohledávek je vykonatelným exekučním titulem, takže nic nebrání jejímu započtení do vyměřovacího základu (č. l. 2 spisu 4 Ads 71/2014).

14. Na základě těchto zjištění nemůže obstát tvrzení Nejvyššího správního soudu o tom, že argumentace stěžovatelky uznáním pohledávky ze strany konkursní správkyně byla nepřípustnou novotou.

15. Je zřejmé, že stěžovatelka tuto argumentaci neužila ve svém původním podání - žalobě - ke krajskému soudu. To bylo však způsobeno tím, že žalobou napadené správní rozhodnutí spočívalo na zcela jiných důvodech (že tvrzený nárok nepochází z pracovníprávního vztahu). S těmi se krajský soud neztožnil, ale rozhodnutí nezrušil, neboť dospěl k závěru, že zde jsou jiné důvody, pro které může výrok napadeného správního rozhodnutí obstát (absence právní moci rozsudku Okresního soudu ve Zlíně).

16. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že je především úkolem správních soudů, aby v mezích své pravomoci poskytovaly ochranu veřejným subjektivním právům. V projednávané věci byl postup krajského soudu ve zjevném napětí s přezkumnou a kasační povahou řízení před správními soudy, které obecně nepředpokládá, že správní soudy budou nabízet nedostatky odůvodnění napadených správních rozhodnutí tak, aby jejich výrok obstál (soudní řízení správní není pokračováním správního řízení). Pokud tak ale správní soudy činí s tím, že nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nemají vliv na jeho zákonnost a že formální kasace by vedla pouze k prodloužení řízení, nikoliv změně jeho výsledku, nelze tomu v obecné rovině z ústavního hlediska nic vytýkat (ústavní pořádek blíže nepředpisuje povahu soudní kontroly veřejné správy,

což se na podústavní úrovni projevuje mimo jiné tím, že soudní kontrola veřejné správy může probíhat jak ve formě přezkumu rozhodnutí podle soudního řádu správního, tak nalézání práva podle části páté občanského soudního řádu). Posouzení prosté zákonnosti takového postupu náleží podle § 12 a dalších ustanovení soudního řádu správního Nejvyššímu správnímu soudu, nikoliv Ústavnímu soudu v řízení o ústavní stížnosti.

17. Doplnění či nabrzení rozhodovacích důvodů správního rozhodnutí ze strany soudu ovšem nesmí mít nepředvídatelný vliv na práva účastníků řízení (požadavek předvídatelného rozhodování vyjádřený mj. v § 6 občanského soudního řádu se podle § 64 soudního řádu správního se uplatní i pro správní soudnictví). Pokud tedy krajský soud snesl důvody pro zamítnutí žaloby, které nebyly předmětem sporu mezi stěžovatelkou a žalovanou (a na kterých žalovaná své správní rozhodnutí nezaložila), nemůže stěžovatelce v obraně formou nových žalobních či stížních bodů, či jen skutkových tvrzení, bránit koncentrace podle § 71 odst. 2, § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 soudního řádu správního. V opačném případě by stěžovatelka, která řádně podala projednatelnou správní žalobu proti vadnému správnímu rozhodnutí, byla postupem správního soudu zbavena možnosti právně a skutkově argumentovat k nově nastolené podstatě věci. Šlo by tak o nepřipustně překvapivé rozhodnutí, jak je dlouhodobě vymezuje judikatura Ústavního soudu [nálezy sp. zn. IV. ÚS 544/98 ze dne 4. 8. 1999 (N 109/15 SbNU 75), II. ÚS 322/03 ze dne 12. 10. 2005 (N 198/39 SbNU 105), I. ÚS 3271/12 ze dne 4. 4. 2013 (N 50/69 SbNU 45) a další].

18. Naplnění uvedených požadavků je věcí správních soudů, je tedy především na nich, aby zvolily způsob, jakým toho docílí (např. poučením účastníků ze strany krajského soudu, že ten zvažuje posouzení věci z jiných hledisek, než která mu byla doposud předkládána, či připuštěním nové argumentace v kasační stížnosti, pokud k poučení před krajským soudem nedošlo). Ústavní pořádek totiž nepředeepisuje dvojstupeňovou soustavu správních soudů, tzv. "upření instance" tak není na závadu, pokud řízení z ústavněprávních hledisek v souhrnu ob stojí.

19. Připuštění nové argumentace v kasační stížnosti lze do jisté míry považovat za nesystémové z hlediska celkové koncepce přezkumu ze strany správních soudů, zejména pak s ohledem na skutečnost, že kasační stížnost by měla být mimořádným opravným prostředkem. Jde ovšem o následek předchozího, taktéž nesystémového (byť ne nutně nevhodného) nabrzení odůvodnění správního rozhodnutí správním soudem. Nejde ostatně o problematiku Nejvyššímu správnímu soudu zcela neznámou - například koncentrace podle § 104 odst. 4 soudního řádu správního dopadá toliko na žalobce, nikoliv na žalovaného (rozsudek NSS č. j. 1 Ans 5/2008-104 ze dne 2. 7. 2008). Již v současnosti je tedy možné, aby právní otázky byly k posouzení předloženy až Nejvyššímu správnímu soudu.

20. V projednávané věci stěžovatelka založila svou žalobu na tvrzení, že do vyměřovacího základu pojistného mělo být zahrnuto 352 581 Kč, neboť šlo o mzdový nárok. Nepochybně šlo o způsobilý žalobní bod, krajský soud jej ostatně věcně projednal. V následné kasační stížnosti stěžovatelka setrvala na tom, že sporná částka měla být zahrnuta do vyměřovacího základu a v reakci na odůvodnění rozsudku krajského soudu uvedla, že tato pobledávka byla uznána správkyní konkursní podstaty. Jakkoliv jde o obecné skutkové tvrzení, které na první pohled vzbuzuje dojem, že se jedná spíše o nastínění nepříznivé situace stěžovatelky, než o součást žalobního bodu (srov. odst. 23 nálezu sp. zn. I. ÚS 40/15 ze dne 1. 2. 2016), neměl je Nejvyšší správní soud opomenout. Z jeho vlastní judikatury totiž plyne, že způsobilý žalobní (stížní) bod je dán, pokud "jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí [tj. uznání pobledávky konkursní správkyní]; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum [tj. účinky uznání pobledávky konkursní správkyní na stanovení vyměřovacího základu]" (odst. 33 rozsudku rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

21. Nejvyšší správní soud tedy v napadeném rozsudku dospěl k nesprávnému závěru, že tento žalobní bod stěžovatelka uplatnila před krajským soudem opožděně. Stěžovatelka jej ve skutečnosti uplatnila již v předchozím

pokračování

řízení před Nejvyšším správním soudem, a to v reakci na rozsudek krajského soudu. Ze spisu krajského soudu přitom nelyne, že by soud dal stěžovatelce možnost se vyjádřit k tomu, že věc může být posouzena z jiných hledisek, než která byla doposud předložena. Nejvyšší správní soud se tedy měl již v řízení vedeném pod sp. zn. 4 Ads 64/2012 s touto argumentací žalobkyně vypořádat. To neučinil. Stejně tak se jí následně nezabýval ani krajský soud (námitku zcela pomínil) a Nejvyšší správní soud "v druhém kole" námitku odmítl pro nepřipustnost.

22. Přes závěr o nesprávném posouzení připustnosti námitek stěžovatelky se Ústavní soud zabýval tím, zda by napadené rozhodnutí nemohlo obstát alespoň ve svém soubornu. Řízení, která vedla k vydání napadených rozhodnutí, totiž Ústavní soud hodnotí jako celek (srov. odst. 45 nálezu sp. zn. I. ÚS 2315/15 ze dne 12. 4. 2016 a tam citovanou judikaturu).

23. Stěžovatelka se dovolávala účinků § 45 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání, podle něhož lze na základě seznamu přihlášek pro zjištěnou pohledávku, kterou úpadce výslovně nepopřel, po zrušení konkursu vést výkon rozhodnutí na úpadcovo jmění [obdobně § 312 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb. úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)]. Toto ustanovení vyžaduje, aby byl konkurs zrušen (srov. i rozsudek velkého senátu NS sp. zn. 31 Cdo 374/2010 ze dne 14. 3. 2012, publ. pod č. 82/2012 Sb. NS), konkurs společnosti ZPS - SM, a.s. - v likvidaci, přitom doposud zrušen nebyl. To však neznamená, že pohledávka, již se stěžovatelka dovolává, nebyla zjištěna.

24. Správně konkursní podstaty tuto pohledávku uznala a úpadce či konkursní věřitelé ji nepopřeli. Za tohoto stavu byla pohledávka řádně zjištěna. Seznam zjištěných pohledávek je exekučním titulem, byť lze exekuci s ohledem na výše citovaná ustanovení vést teprve po skončení konkursu. Do právní moci rozvrhového usnesení totiž není v konkursním řízení závazně stanoveno, které ze zjištěných pohledávek budou uspokojeny a v jakém rozsahu. Protože není s konečnou platností rozhodnuto, zda a v jakém rozsahu zjištěné pohledávky následkem uspokojení v konkursu zaniknou, není ani možné vést do této doby na úpadcovo jmění výkon rozhodnutí. Vydání rozvrhového usnesení však nemá vliv na skutečnost, zda mají věřitelé za úpadcem pohledávky a jaké, neboť potřebná jistota byla zjednána už zjištěním těchto pohledávek (usnesení NS sp. zn. 2780/2000 ze dne 27. 11. 2000, publ. pod č. č. 39/2002 Sb. NS). Zjištěná pohledávka tak má povahu pohledávky pravomocně přiznané soudem. Závěr Nejvyššího správního soudu je tudíž nesprávný nejen v tom, že šlo o žalobní bod opožděný, ale také v tom, že tato pohledávka nebyla stěžovatelce pravomocně přiznána (s odkazem na rozsudek Okresního soudu ve Zlíně č. j. 10 C 82/98-234).

25. Jediné důvody, pro které by v této části bylo možné považovat kasační stížnost za nedůvodnou, tak lze nalézt v odst. 35-36 napadeného rozsudku. Zde soud vyložil, že tzv. zúčtované příjmy započitatelné do vyměřovacího základu podle § 5 zákona č. 589/1992 Sb. musí být pojištěnci skutečně vyplaceny, či lépe: skutečné vyplacení příjmu je předpokladem pro to, aby bylo možné řešit otázku započitatelnosti tohoto příjmu. K vyplacení požadovaných 352 581 Kč v projednávané věci přitom dosud nedošlo.

26. Toto odůvodnění však nedostačuje jako implicitní vypořádání námitek stěžovatelky, které Nejvyšší správní soud (nesprávně) výslovně odmítl řešit pro jejich nepřipustnost. Toto vypořádání je stručné a nelyne z něj, zda se požadavek vyplacení sporného příjmu uplatní i pro znění § 5 zákona č. 589/1992 Sb. ve znění do 31. 12. 2006. Teprve od 1. 1. 2007 zákon počítá s tím, že zúčtovaným příjmem se rozumí plnění, jehož hodnota je na příslušném účtu zaměstnavatele účtována jako náklad nebo úbytek prostředků a které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě poskytnuto zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch. Napadený rozsudek nevysvětluje, zda jde o změnu právní úpravy stanovením nové podmínky, nebo její pouhé zpřesnění vyjasněním podmínky dříve existující.

27. Vůči závěru, že faktické vyplacení je podmínkou pro zahrnutí příjmu 352 581 Kč do vyměřovacího základu, hovoří ostatně i předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v projednávané věci. Podle rozsudku č. j. 4 Ads 64/2012-23 totiž do vyměřovacího základu pojistného ve smyslu § 5 odst. 1 zákona

č. 589/1992 Sb. nelze započítat částku přiznanou zaměstnanci z titulu pracovněprávního vztahu rozsudkem civilního soudu, který sice byl vyhlášen, avšak v důsledku prohlášení konkursu na majetek zaměstnavatele jako žalovaného dosud nenabyl právní moci. Za podmínku zahrnutí příjmu 352 581 Kč do vyměřovacího základu Nejvyšší správní soud považoval nabytí právní moci takového rozsudku.

28. Považoval-li Nejvyšší správní soud již dříve za rozhodné nabytí právní moci rozsudku Okresního soudu ve Zlíně č. j. 10 C 82/98-234 (a to bez ohledu na vyplacení přisouzené částky), nelze z pozdějšího rozhodnutí vydaného v téže věci dovodit implicitní závěr, že rozhodující je faktické vyplacení. Takový závěr by soud musel výslovně a podrobně odůvodnit. Musel by se také vypořádat s tím, že pohledávka byla v konkursním řízení řádně zjištěna, má tudíž povahu pohledávky pravomocně přiznané, což nabývá dosud nepravomocný rozsudek okresního soudu.

29. Ústavní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že se Nejvyšší správní soud nesprávně odmítl zabývat částí námitek stěžovatelky. Závěr o opodstatněnosti těchto námitek není možné z napadeného rozhodnutí učinit, a to ani implicitně. Stěžovatelka tedy stanoveným postupem uplatnila své právo před soudem, ten se však odmítl jejími námitkami zabývat, neboť na základě neudržitelného výkladu procesních předpisů dospěl k závěru, že jí ochrana práv v žádaném rozsahu nenáleží. Takový postup je odepráním (soudní) spravedlnosti a porušením práva stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny [nálezy sp. zn. II. ÚS 623/02 ze dne 19. 10. 2004 (N 149/35 SbNU 83), I. ÚS 709/05 ze dne 25. dubna 2006 (N 91/41 SbNU 163), III. ÚS 3199/12 ze dne 19. 11. 2013 (N 191/71 SbNU 279) a další].

...

31. Ústavní soud si je vědom toho, že závěr Nejvyššího správního soudu o nepřipustnosti námitek stěžovatelky má svůj původ především v předcházejících řízeních (nabrázení důvodů správního rozhodnutí žalované krajským soudem a následné přehlédnutí námitek již ve věci sp. zn. 4 Ads 64/2012). Tato vada - odeprání spravedlnosti - se však plně projevila i v napadeném rozsudku č. j. 4 Ads 71/2014-29, což již nebylo možné zhojit. Ústavní soud proto ústavní stížnosti vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

32. Nejvyšší správní soud se v dalším řízení musí věcně zabývat námitkami stěžovatelky poukazujícími na uznání pohledávky konkursní správce (čl. 89 odst. 2 Ústavy). Dospěje-li k závěru, že o nich může rozhodnout sám, aniž se s nimi dříve vypořádal krajský soud, bude muset vyřešit otázku, zda lze podle § 5 zákona č. 589/1992 Sb. ve znění rozhodném pro projednávanou věc zahrnout do vyměřovacího základu i takovou částku, která byla řádně zjištěna v konkursním řízení, avšak fakticky nebyla vyplacena.

Nejvyšší správní soud má za to, že o uvedené otázce může rozhodovat, neboť se jí již v předchozím řízení o kasační stížnosti zčásti zabýval, jak bude dále zmíněno. Proto po vydání zrušujícího nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3006/15, nejprve oba účastníky řízení vyzval, aby se k této zbývající sporné problematice vyjádřili.

Tohoto práva využila pouze žalovaná, která s odkazem na relevantní znění ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, § 12 odst. 2 věty druhé zákona č. 100/1988 Sb. a § 5 zákona č. 589/1992 Sb. uvedla, že pokud předmětná částka 352.581 Kč dosud nebyla vyplacena, resp. zúčtována, nelze ji započítat do vyměřovacího základu pro výpočet výše důchodu zemřelého manžela stěžovatelky. Zhodnocení určitého příjmu jako vyměřovacího základu pro důchodové účely je spojeno s procesem zúčtování takového příjmu v zákonem definovaném období pro zjištění vyměřovacího základu. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. je rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, kalendářní měsíc, pokud není v zákoně stanoveno jinak. Z toho vyplývá, že vyměřovací základ je možno zhodnotit pouze v tom kalendářním roce, resp. kalendářním měsíci, v němž byl zúčtován. Možnost zhodnocení

pokračování

náhrady mzdy, platu nebo jiného příjmu zpětně v kalendářních měsících, za které náleží, je dle platné právní úpravy zakotvena pouze u náhrad, které náleží pojištěnci na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody ve sporu o neplatné skončení pracovního poměru, jak vyplývá z § 11 odst. 2 a § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, což není případ stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud uvádí, že částka 352.581 Kč, kterou žalovaná nezahrnula do vyměřovacího základu pro výpočet invalidního důchodu, odpovídá odměně za realizované a uhrazené kontrakty, jež zprostředkoval manžel stěžovatelky ve prospěch společnosti ZPS-SM, a.s. v rámci svého pracovního poměru k tomuto zaměstnavateli. Tyto odměny měly být podle rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, pojištěnci vyplaceny do konce března 1995 a do konce března 1997.

Podle § 16 odst. 3 věty první zákona o důchodovém pojištění *vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona a za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996. Podle § 12 odst. 2 věty druhé zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1995, hrubými výděly po 31. prosinci 1992 jsou příjmy započítatelné podle zvláštního zákona do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení, a to před odečtením daně z příjmů a nesnížené o pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění. Zvláštním zákonem pro výpočet vyměřovacího základu pro stanovení pojistného za dobu od 1. 1. 1996 i za dobu před tímto datem se podle příslušných poznámek pod čarou rozuměl § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., podle jehož znění účinného v letech 1995 až 1997 *vyměřovacím základem zaměstnance je úhrn příjmů zúčtovaných mu organizační nebo malou organizační v souvislosti s výkonem zaměstnání, které zakládá účast na nemocenském pojištění, s výjimkou nezapočítatelných příjmů.**

Zákon o důchodovém pojištění, zákon č. 100/1988 Sb. ani zákon č. 589/1992 Sb. ve znění účinném v letech 1995 a 1997, tedy nestanovily, že podmínkou zahrnutí příjmů do vyměřovacího základu je uhrazení odpovídajícího pojistného. Tato podmínka je zakotvena až s účinností od 1. 1. 2004 na základě znění § 16 odst. 3 věty druhé zákona o důchodovém pojištění, podle něhož vyměřovací základ pro stanovení pojistného a hrubý výdělek se považují za vyměřovací základ pojištěnce nejdříve ode dne zaplacení pojistného. Tehdejší znění uvedených tří právních předpisů neobsahovala ani předpoklad vyplacení příjmů pro jejich započtení do vyměřovacího základu. Až s účinností od 1. 1. 2007 bylo totiž změněno ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. tak, že podle jeho věty druhé se zúčtovaným příjmem rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě poskytnuto zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch.

Jedinou podmínkou pro zahrnutí příjmů do úhrnu vyměřovacích základů pojištěnce za kalendářní roky 1995 a 1997 tak podle tehdejšího výslovného znění § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, § 12 odst. 2 věty druhé zákona č. 100/1988 Sb. a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb. bylo toliko jejich zúčtování zaměstnavatelem v souvislosti s výkonem zaměstnání zakládajícího účast na nemocenském pojištění, s výjimkou nezapočítatelných příjmů. Zúčtovaným příjmem se proto v tomto případě stalo již plnění, jehož hodnota byla na příslušném účtu zaměstnavatele účtována jako náklad nebo úbytek prostředků, bez ohledu na skutečnost, zda z takového plnění bylo uhrazeno pojistné a zda bylo zaměstnanci skutečně vyplaceno.

Stejný závěr již Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci vyslovil v předchozím rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 Ads 71/2014 - 29, ve vztahu k odměně ve výši 3x1.000 USD, která měla být v rámci pracovního poměru ke společnosti COWITRA a.s. vyplacena manželce

stěžovatelky za měsíce leden až březen 1993. Ve vztahu k této tvrzené provizi Nejvyšší správní soud dovodil, že pojem zúčtované příjmy použitý v zákoně č. 589/1992 Sb. je nutné vykládat v souladu se zákonem č. 100/1988 Sb. tak, že se jedná o hrubou mzdu, tedy o příjem náležející zaměstnanci před odečtením daně z příjmů a nesnížené o pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění. Zúčtovaný příjem tak nepředstavuje mzdu, která je zaměstnanci v dané výši fakticky zaměstnavatelem vyplacena, nýbrž mzdu před provedením příslušných srážek podle § 121 zákoníku práce č. 65/1965 Sb.

V rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 Ads 71/2014 - 29, sice Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že zúčtované příjmy započitatelné do vyměřovacího základu musí být pojištěnci skutečně vyplaceny, respektive že skutečné vyplacení příjmů je předpokladem pro řešení otázky jejich započitatelnosti. Nicméně tento právní názor Nejvyšší správní soud vyslovil za situace, kdy byla sporná samotná existence předmětných plnění a jen proto zaměstnavatel manžela stěžovatelky nezaúčtoval tvrzenou odměnu ve výši 3x1.000 USD. V takovém případě by vyplacení uvedené částky prokazovalo, že k realizaci plnění v souvislosti s výkonem zaměstnání zakládajícím účast na nemocenském pojištění skutečně došlo a že zaměstnavatel měl o nich účtovat jako o svých nákladech nebo úbytcích prostředků. Na základě dokazování provedeného v řízení před správním orgánem i v řízení o žalobě však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, podle něhož nebylo prokázáno, že příjem ve výši 3x1.000 USD za měsíce leden až březen 1993 byl manželce stěžovatelky skutečně vyplacen a v jaké výši. Jelikož tak o samotné existenci příslušných plnění zůstaly důvodné pochybnosti, nemohlo se jednat o zúčtovaný příjem započitatelný do vyměřovacího základu manžela stěžovatelky. Za tohoto stavu věci se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 Ads 71/2014 - 29, z důvodu nadbytečnosti již blíže nezabýval problematikou organizací zúčtovaných či nezúčtovaných příjmů a jejich vlivu na výši osobního vyměřovacího základu pojištěnce.

Nicméně oproti plnění ve výši 3x1.000 USD, jejíž realizace nebyla podle předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 Ads 71/2014 - 29, prokázána, což nezpochybnil ani Ústavní soud v zrušovacím nálezu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3006/15, není ve vztahu k částce 352.581 Kč o uskutečnění plnění v souvislosti s výkonem zaměstnání manžela stěžovatelky zakládajícího účast na nemocenském pojištění žádných pochybností. Podle závazného právního názoru Ústavního soudu vysloveného s odkazem na rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, se totiž jedná o pohledávku řádně zjištěnou v konkursním řízení, která tak má povahu pohledávky pravomocně priznané, což nahrazuje dosud nepravomocný rozsudek okresního soudu. Za této situace představuje částka 352.581 Kč příjem, o němž měl zaměstnavatel manžela stěžovatelky v době realizace tohoto plnění účtovat jako o svém nákladu či úbytku prostředků a zahrnout ho do vyměřovacího základu pojištěnce.

V dané věci však příjem ve výši 352.581 Kč v rozhodné době nebyl zúčtován. Přitom možnost zhodnocení příjmů dosažených v rámci zaměstnání zpětně v kalendářních měsících, za která náleží, je podle § 16 odst. 3 věty třetí ve spojení s § 11 odst. 2 větou pátou zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, zakotvena jen u náhrad náležejících pojištěnci na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody ve sporu o neplatné skončení pracovního poměru, jak správně uvedla žalovaná ve vyjádření podaném po zrušujícím nálezu Ústavního soudu. Na základě výslovného znění těchto ustanovení zákona o důchodovém pojištění by tedy nebylo možné částku 352.581 Kč zahrnout do vyměřovacího základu manžela stěžovatelky.

pokračování

Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, který má podle závěru Ústavního soudu povahu pravomocného soudního rozhodnutí, však byla pojištěnci přiznána pohledávka v souvislosti s výkonem zaměstnání zakládajícího účast na nemocenském pojištění. Za této situace nemůže být z hlediska stanovení vyměřovacího základu rozhodné, že zaměstnavatel pojištěnce v předmětné době toto plnění nepokládal za uskutečněné a proto o něm tehdy neúčtoval. Takový závěr by totiž nebyl ústavně konformní a odporoval by právním zásadám, neboť pravomocná rozhodnutí soudů, která realizaci určitého sporného plnění označí za prokázanou a pojištěnci přiznají nárok na plnění v rámci pracovněprávních vztahů, se musí projevit i v oblasti důchodového pojištění.

Jestliže tedy ustanovení § 16 odst. 3 věty třetí ve spojení s § 11 odst. 2 větou pátou zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalované o námitkách, neumožňovala při stanovení vyměřovacího základu zhodnocení původně nezúčtovaných příjmů, které podle pravomocného rozhodnutí soudu ve sporu o peněžité plnění byly dosaženy v souvislosti s výkonem zaměstnání pojištěnce zakládajícího účast na nemocenském pojištění, jedná se evidentně o zákonodárcem nezamýšlenou neúplnost právního předpisu a o případ mezery v zákoně, kterou je třeba vyplnit. Jak již bylo zmíněno, podle § 16 odst. 3 věty třetí ve spojení s § 11 odst. 2 větou pátou zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, se do vyměřovacího základu pojištěnce zahrnují plnění, která mu náležejí na základě pravomocného rozhodnutí soudu o neplatné skončení pracovního poměru, a to zpětně v kalendářních měsících, za která náleží. Není tak žádného důvodu, proč by nemohlo být postupováno stejným způsobem i ve vztahu k pravomocným soudním rozhodnutím o uložení povinnosti zaměstnavateli poskytnout pojištěnci peněžité plnění související s výkonem jeho zaměstnání zakládajícího účast na nemocenském pojištění. V obou případech se totiž jedná o promítnutí výsledku občanskoprávního soudního řízení při stanovení výše dávky důchodového pojištění.

Na základě analogické aplikace § 16 odst. 3 věty třetí ve spojení s § 11 odst. 2 větou pátou zákona o důchodovém pojištění, v rozhodném znění, lze tedy učinit závěr, že do vyměřovacího základu pojištěnce je možné zahrnout též hodnotu peněžitého plnění, která podle pravomocného rozhodnutí soudu náleží pojištěnci v souvislosti s výkonem zaměstnání zakládajícího účast na nemocenském pojištění, přičemž toto plnění se započte v kalendářních měsících, za která náleží, i když o něm zaměstnavatel pojištěnce původně neúčtoval.

Ostatně při stanovení vyměřovacího základu manžela stěžovatelky již stejným způsobem žalovaná v posuzované věci postupovala. Z jejího rozhodnutí o námitkách ze dne 4. 8. 2011 i z osobního listu důchodového pojištění ze dne 27. 7. 2010 totiž vyplývá, že v souladu s rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 6. 9. 1994, č. j. 10 C 509/93 - 19, započítala do úhrnu vyměřovacích základů manžela stěžovatelky za kalendářní rok 1993 hrubou mzdu za duben až červen tohoto roku ve výši 3x36.980 Kč a náhradu za v něm čerpanou dovolenou ve výši 15x1.498 Kč. Mzdové nároky přiznané tímto rozhodnutím vydaným v občanskoprávní věci přitom žalovaná zohlednila na základě rozsudků Krajského soudu v Brně ze dne 5. 5. 2008, č. j. 33 Cad 168/2007 - 24, a ze dne 30. 3. 2010, č. j. 34 Cad 26/2009-25.

Proto stejným způsobem může být postupováno i ve vztahu k rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000, č. j. 10 C 82/98 - 234, které má podle nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3006/15, povahu pravomocného soudního rozhodnutí. Na základě analogické aplikace § 16 odst. 3 věty třetí ve spojení s § 11 odst. 2 větou pátou zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o námitkách, tak může být do úhrnu vyměřovacích základů za kalendářní rok 1995 započtena částka 3.039 Kč, která podle výroku a odůvodnění rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2000,

č. j. 10 C 82/98 - 234, měla být manželce stěžovatelky vyplacena do konce března 1995. Obdobně pak lze do úhrnu vyměřovacích základů za kalendářní rok 1997 započíst částku 349.542 Kč, jež podle tohoto soudního rozhodnutí měla být pojištěnci vyplacena do konce března 1997.

V dané věci tak na základě tohoto rozsudku okresního soudu je možné do vyměřovacího základu manžela stěžovatelky zahrnout částku 352.581 Kč, ačkoliv o ní zaměstnavatel v rozhodné době neúčtoval. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že se jedná o výjimečný postup vztahující se k předchozí právní úpravě, která za jedinou podmínku pro zahrnutí příjmů do vyměřovacího základu považovala jejich zúčtování zaměstnavatelem v souvislosti s výkonem zaměstnání pojištěnce zakládajícího účast na nemocenském pojištění a která výslovně nepamatovala na situace, kdy o takových příjmech nebylo původně účtováno kvůli sporu o samotné realizaci předmětného plnění, jenž byl nakonec vyřešen ve prospěch pojištěnce pravomocným rozhodnutím soudu.

I když tedy krajský soud a žalovaná při posuzování uvedené právní otázky neporušily výslovné znění příslušných ustanovení právních předpisů, shledal Nejvyšší správní soud v nezohlednění částky 352.581 Kč při stanovení vyměřovacího základu manžela stěžovatelky naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí o námitkách a Krajský soud v Brně by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než toto rozhodnutí pro nezákonnost zrušit. Proto povaha věci umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a) a § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí o námitkách a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V dalším řízení tedy žalovaná shora uvedeným způsobem započte do vyměřovacího základu manžela stěžovatelky částku 352.581 Kč a při jejím zohlednění vypočte invalidní důchod pojištěnce v nové výši.

Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení před Krajským soudem v Brně a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatelka má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení tvoří odměna za zastupování advokátem a náhrada jeho hotových výdajů.

Odměna za zastupování byla určena podle § 11 odst. 1 ve spojení s § 7 bodu 3, § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a to za dva úkony právní služby po 500 Kč poskytnuté stěžovatelce v prvním řízení o žalobě (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) v celkové výši 1.000 Kč a za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovatelce v prvním řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti) v celkové výši 500 Kč. Dále byla odměna za zastupování určena podle § 11 odst. 1 ve spojení s § 7 bodu 3, § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013, a to za tři úkony právní služby po 1.000 Kč poskytnuté stěžovatelce v druhém řízení o žalobě (účast na jednání před soudem ve dnech 30. 10. 2013, 11. 12. 2013 a 19. 2. 2014) v celkové výši 3.000 Kč a za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovatelce v druhém řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti) v celkové výši 1.000 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených sedmi úkonů, celkem 2.100 Kč.

pokračování

Zástupce stěžovatelky prokázal, že je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 1.596 Kč, tj. 21 % z částky 7.600 Kč.

Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatelky činí 9.196 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil žalované povinnost zaplatit stěžovatelce na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku ve výši 9.196 Kč k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil soud přiměřenou lhůtu patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu